

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Ketrina Krofta

Kārtējais Ketrinas Kroftas meistardarbs!
Booklist

KĀZU VIESIS

Es neļaus ņ tuv aizmirst

Ketrina Krofta

KĀZU VIESIS

Es nejaušu tev aizmirst

Kathryn Croft

THE WEDDING GUEST

Ketrina Krofta

KĀZU VIESIS

Es neļaušu tev aizmirst

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
Kr 725**

Copyright © Kathryn Croft, 2023
Kathryn Croft has asserted her right to be
identified as the author of this work
All rights reserved

Ketrinas Kroftas romāna
“Kāzu viesis. Es neļaušu tev aizmirst”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā “Apgāds “Kontinents””
Vāka foto © Maksym_K/shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-115-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2024

*PAMELAI GĀRLENDAI
ES ALLAŽ TEVI ATCEROS*

1. NODAĻA

TAGAD

Es stāvu uz mūsu villas balkona, vēroju, kā tirkīza krā-sas jūras vilņi maigi glāsta saulē vizošās baltās smiltis, un pirmo reizi atļaujos noticēt, ka es varētu būt brīva. Esmu pagātnes gūstekne. Lai cik laika būtu pagājis, tā gaida turpat man līdzās kā ēna, no kurās es nespēju aizbēgt. Tomēr šodien es atļaušos uzelpot. Šī diena ir jauns sākums.

– Emilij, tu nudien izskaties jauki!

Pret durvju aplodu atbalstījusies, stāv Džeremija māte Pamela, un es ieprātojos par to, cik ilgi gan viņa tur jau ir kavējusies. Jūras vilņu burvības varā nonākusi, es biju aizmirsusies, tālab nedzirdēju viņu pienākam. Vai tas varētu nozīmēt, ka beidzot esmu pārstājusi nemitīgi lūkoties pār plecu?

– Šī kleita ir tik skaista. – Pema atzinīgi pamāj ar galvu un nāk pie manis. – Satriecoša.

Tas ir pārspīlēti teikts. Garā, šaurā kleita drīzāk vienkārši apklāj manu augumu, nekā tam cieši pieklaujas. Un tā nemaz nav balta, bet ziloņkaula krāsā. Man matos ir iesprausta vienkārša gaiši sārta peonija. Es nekad vēl neesmu bijusi precējusies, taču nespēju izturēt domu, ka man būtu jālaulājas baltā tērpā. Tam būtu jāsimbolizē nevainība un tīriņa. Un šos vārdus es nevaru attiecināt uz sevi. Turklat man ļoti nepatīk būt visiem acu priekšā. Kad visu skatienu ir pievērstī man, pēta mani. Ja cilvēki lūkošies pārāk cieši vai pārāk ilgi, ko gan viņi pamanīs?

Pema uzliek plaukstas uz manām rokām. Lai gan tas ir laipns žests, es teju vai saraujos. – Tu esi padarījusi Džeremiju tik laimīgu, – viņa saka. – Un arī Leksiju, protams. Nemaz nebiju domājusi, ka redzēšu viņus smaidām pēc... – Viņa apraujas, palaiž valā manas rokas, un es priecājos, ka viņa nav aicinājusi spokus pievienoties mums šajā dienā. Šajā rītā esmu apņēmības pilna nelaist tumsu sev tuvumā. Mūsu visu labā.

– Tā ir īsta svētība man, ka esmu viņus atradusi, – es saku, un katrs vārds ir nācis no sirds. Nav ne sekundes, kurā es nejustos pateicīga Džeremijam un viņa desmit gadus vecajai meitiņai par to, ka viņi ir ienākuši manā dzīvē. Izglābuši mani. – Starp citu, arī tu pati izskaties ļoti jauki. – Es nejokoju. Pemai ir iedzimta stila izjūta.

– Ak, šī... – Pema norāda uz bāli oranžo vasaras kleitu, ko ir izvēlējusies šai dienai. Kleitai ir šauras lencītes, ir labi redzamas viņas slaidās, nedaudz nosauļotās rokas; viņa Kefalonijā ir bijusi jau nedēļu, paspējusi nokert sau-

li. – Protams, ne jau šādu kleitu es būtu izraudzījusies kāzām, bet šeit ir tik karsti, vai ne? Vissvarīgākais ir justies ērti. – Viņa pasmaida. – Man žēl, ka tava mamma nevar būt klāt šajā dienā. Viņa ļoti lepotos ar tevi.

Liekas, kaklā iespiedies kamols, kurš teju teju nosmacēs mani, tomēr es kaut kā pamanos pateikt paldies. – Man toties esi tu, vai ne? Man šeit ir viss, ko vien varētu vēlēties.

– Ak, Emilij... tu tūdaļ mani saraudināsi. – Viņa satver manu roku. – Bet viss, ko teicu, bija sacīts no sirds. Tu esi bijusi tik laba pret manu dēlu un mazmeitu. Pēc tā, ko viņiem nācies pārciest... Man pat derdzas...

– Tad te jūs esat. – Džeremija balss piepilda istabu. Mēs ar Pemu pagriežamies pret durvīm. – Mamm, ir laiks tev ieņemt savu sēdvietu.

Ieraugu Džeremiju. Ģērbies frakā, svaigi noskuvies... Man aizraujas elpa.

Pema piesteidzas pie dēla. – Nē, – viņa bilst, bīdot Džeremiju projām. – Ej ārā! Tu nedrīksti te būt. Pagaidām tev vēl nav jāredz līgava. Tā ir slikta zīme, Džeremij. Neskaties uz Emiliju.

Es neesmu māntīcīga, tomēr man pakrūtē savelkas netikams mezgls. Es neesmu perfekcioniste, taču man vajag, lai šajā dienā viss noritētu bez aizķeršanās.

Džeremijs smejas un neizkustas no vietas. – Ak, mamm... tās visas ir pilnīgas muļķības. Vai tu maz zini, cik daudz spoguļu es savā dzīvē esmu saplēsis?

Es jūtos atvieglota, jo viņš neieminas par to, ko abi no-

teikti esam iedomājušies – viņš kāzu dienā Tiju neredzēja, bet kā viss izvērtās vēlāk...

Nekādu rēgu. Ne šajā dienā.

– Tā ir tradīcija, – uzstāj Pema. – Tagad ej! Tu visu izbojāsi.

Viņa sasit plaukstas, bet jau atkal Džeremijs ignorē mammas mēģinājumus izraidīt viņu no istabas.

– Mammu, man ir jāparunā ar Emiliju, – viņš nepiekāpjas. – Tikai sekundi. Un vispār... es jau tagad tāpat esmu viņu redzējis. – Džeremijs palūkojas uz mani un pamsaida, viņa sejā ielīst gaišums. – Oho!

– Vai manu dienīņ, – Pema nomurmina, izvalba acis un iet ārā no istabas. – Kādi gan jūs abi esat? Tikai nesakiet, ka es jūs nebrīdināju. – Viņa aizver durvis aiz sevis.

Esam palikuši divatā. Džeremijs paņem mani aiz rokas un pieved pie gultas, abi apsēžamies. – Man vajadzēja tevi ieraudzīt, – viņš saka. – Es neticu nekam no tām visām māntīcības mulķībām, bet tu? – Viņš noskūpsta mani uz pieres.

– Nē. – Es apskauju viņu, ieelpoju viņa lietotās dušas želejas smaržu. – Bet ko gan var zināt? Pasaulē ir tik daudz tāda, ko mēs nespējam izskaidrot.

– Labi, – Džeremijs bilst. – Jo nekas nespēj izbojāt šo dienu. Lai nāk kaut cunami. Man būs vienalga. Protams, man labāk patiktu, ja mēs pirms tam jau būtu paguvuši sacīt savus laulību zvērestus. Pēc tam mēs esam gatavi pilnīgi visam, vai ne?

Es pamāju ar galvu. – Nekas un neviens cits nav sva-

rīgs. Tikai mēs abi. – Šo mantru es klusībā atkārtoju jau mēnešiem ilgi. Paņemu viņa plaukstu savējā, jūtu, cik vēsa un gluda ir viņa āda. – Par ko tu gribēji parunāt ar mani?

– Ak, jā... Es vienkārši gribēju tev pateikt, ka... mīlu tevi. Un to nekas nekad nespēs mainīt. Nekādu noslēpu-mu vienam no otra, ja? Mēs zinām, kas ir kas. Tā esam sacījuši viens otram, kopš esam kopā. Tikai pilnīga atklā-tība. Nekādu skeletu skapī. Nekādu melu. Mēs ejam šo ceļu, pilnībā zinot viens par otru visu.

Tomēr es meloju vīrietim, ar kuru grasos apprecēties.
Es neesmu tā sieviete, par kuru viņš mani uzskata.

– Pilnīga atklātība, – es atkārtoju un palaižu valā vi-ņa roku. – Tagad labāk ej, pirms cilvēki sākuši pieņemt, ka esam pārdomājuši. – Es iesmejos, lai apslēptu satrau-kumu.

Pludmalē nav daudz ļaužu. Daži Džeremija draugi no darba vietas. Tie, kuri varēja atbraukt uz Kefaloniju. Dže-remija mamma. Viņa labākais draugs Stjuarts, kurš dzī-vo Jaunzēlandē. Tieši tā mēs vēlējāmies – nelielas, intīmas kāzas. Bez liekas kņadas. No manas putas vienīgā vieš-ņa ir Sjū – viņa ir direktore skolā, kurā esmu skolotāja.

Visus šos gadus es apzināti esmu veidojusi savu pazi-ņu loku ļoti šauru. Jo mazāk cilvēku manā dzīvē, jo labāk. Ir grūti maskēties, ja tavā dzīvē regulāri ir kāds cil-vēks, ir grūti slēpties ēnās. Pat nezinu, kā es spēju to ar Džeremiju, bet ar viņu un Leksiju es to varu. Un vairāk arī neko nevēlos.

Viņš noskūpsta mani uz vaiga, tad iet ārā no istabas, uz sliekšņa pamāj man ar roku, tad aizver durvis.

Vannasistabā es vēl kārtējo reizi pārbaudu, cik labi esmu uzklājusi kosmētiku, tad nogludinu kleitu. Tagad esmu gatava.

Aizverot mūsu guļamistabas durvis, es pasmaidu pie sevis. Nākamajā reizē, kad ieiešu šajā villā, Emilijas Tomasa vairs nebūs. Es būšu kāda pavisam cita sieviete. Kā Fēnikss, kas pacēlies no pelniem.

Pirmajā stāvā ir dzīvojamā istaba. Tur mani gaida Leksija. Viņai mugurā ir gaiši sārta kleita, precīzi tādā tonī kā peonija man matos, un ir pieskaņota arī rožu un peoniju pušķitīm, ko viņa tur rokās. Līdzās viņai sēž Pema, viņa nogludina mazmeitas kleitu. Ieraudzījušas mani, abas steidzīgi piecejas.

– Ak, Emilij, tu izskaties tik skaista, – Leksija sakā un viņas sejā ieplešas plats smaids. – Tevi ieraudzījis, tētis būs superlaimīgs.

– Viņš jau redzēja, – Pema pavēsta.

– Vai tad tā nav slikta zīme? – Leksija taujā.

– Tikai tad, ja cilvēks ir mānticīgs, – es paskaidroju, raudzīdamās uz Pemu. Mana topošā vīramāte smaidot sniedz man līgavas pušķi. Ľoti līdzīgu Leksijas buķetei, vien nedaudz lielāks. – Vai esi satraukusies? – viņa vaicā.

Es uzsmaidu viņai. – Vai tas ir tik pamanāms?

Viņa iesmejas. – Ne gluži. Jums viss būs labi.

– Mēs skolā mācījāmies par mānticībām, – Leksija smaidot stāsta. – Vai zinājāt, ka nekad nevajadzētu iet

zem trepēm? Vismaz daži cilvēki tā domā. Es ne. Vai varbūt tomēr. Es nezinu. Vai tas viss ir taisnība, Emīlij?

Es satveru viņas roku. – Nē, es tam neticu. Taču nekāds ļaunums jau necelsies, ja tu izvairīsies no kāpnēm. Vienkārši tā. Katram gadījumam.

– Un no melniem kaķiem. Un plaisām asfaltā.

Es smaidu. – Vai esi gatava vest mani pa ailu un nodot sava tēta gādībā?

Arī Leksija smaida. – Sarunāts!

Jau atkal nodomāju: “Kā gan tas nākas, ka man ir tik ļoti paveicies?”

Mūsu villa atrodas tieši jūras krastā, tikai dažu metru attālumā ir uzslieti kāzu pīlāri, kas izrotāti ar zaļu lapu vītnēm, rozēm un peonijām. Aiz tiem plešas bezgalīgā, zilā jūra – ideāls fons. Es noauju kurpes, lai sajustu zem pēdām mīkstās, zeltainās smiltis. Leksija ieķikinās un noauj savas sudrabainās kurpītes. Paņemu meitenīti aiz rokas, mēs šķērsojam pludmali, mani ieskauj Leksijas tērgāšana, piepildot mani ar tādu siltumu, kas pārspēj saules radīto. Meitenīte paspiež manu plaukstu. Es saprotu, ka viņai un viņas tētim esmu vajadzīga. Nav tā, ka tikai man ir vajadzīgi viņi.

Tālāk priekšā ir trīs rindas krēslu. Visi ir pārklāti ar baltām mežģīnēm. Aicināto viesu ir mazāk nekā krēslu, tāpēc vīd arī tukšas vietas. Vienalga viss ir ideāli.

Džeremijs stāv zem zemākās arkas. Kaut gan viņa skatiens ir kā piekalts man, viņš neaizmirst uzsmaidīt arī Leksijai. Viņš izskatās svētlaimīgs un piepildīts; Stjuarts

pieliecas, kaut ko pasaka viņam; abi sāk ķīkināt. Pat laulību reģistrators iesmejas, pievienojoties viņiem.

Sāk skanēt dziesma *Somewhere Over the Rainbow* Izraēla Kamakavivo'ole izpildījumā. Mēs ar Leksiju, vēl aizvien rokās sadevušās, ejam uz zemākās arkas pusi.

– Tu tomēr varēji ierasties, – Džeremijs iečukst man ausī, pieliecies tuvāk. Viņš iesmejas, viņa lūpas kutina man ausi.

– Nebija nekā labāka, ko darīt, – es atbildu smaidīdama.

Mēs nolasām savus laulību zvērestus, saule cepina, vilņi šalc. Mēs nevēlamies pārāk garu ceremoniju. Mēs esam ieplānojuši tā, lai ceremonija būtu īsa un iespaidīga, lai viesu acis mums nebūtu pievērstas ilgāk kā nepieciešams. Vismaz tāds bija mans mērkis. Manuprāt, Džeremijs vēlējās apprecēt mani tik ātri, cik vien iespējams, lai es piepeši nepārdomātu.

Viss ir ideāli. Pagātne tagad ir palikusi man aiz muguras.

Bet tieši brīdī, kad ceremonijas vadītājs beidz runāt un mēs ar Džeremiju pirmo reizi saskūpstāmies jau kā vīrs un sieva, es pagriežos pret viesiem un ieraugu rēgu. Kādu, ko biju cerējusi nekad mūžā vairs nerēdzēt.

Tas nav iespējams. Es vienkārši esmu to iztēlojusies, jo šī ir diena, kad es vispār nevēlos atzīt viņa pastāvēšanu. Kristians Holmss. Viņš stāv aiz pēdējās krēslu rindas, rokas kabatās sabāzis, un cieši skatās uz mani. Viņš neiederas šajā manas dzīves ainā. Ģērbies pelēkzaļās īsbiksēs un tumši zilā tēkreklā, viņš patiešām izskatās neiederīgs.

Mana pagātne ir mani notvērusi.

Kristians lēnām pasmaida, taču viņa sejā nav siltuma. Es aizveru acis, lūdzos, kaut, tās atvērusi, es viņu vairs neredzētu. Kaut viņš būtu izgaisis. Nebūtu jau pirmā reize, kad mans prāts radījis šo tēlu. Esmu lasījusi, ka pēc traumām tā var būt. Kāzu plānošana bija satraucošs laiks, varbūt vēl neesmu atbrīvojusies no šā stresa.

Atveru acis. Kristians vēl aizvien ir turpat.

Tagad viņš nāk uz manu un Džeremija pusī, viņa soļos ir jaušama pārāk liela mērķtiecība. Kājām jau gandrīz klūst par grūtu turēt manu ķermenī. Es palaižu valā Džeremija roku, to īsti pat neapzinādamās. Daudz netrūkst, lai es apvemtos turpat uz vietas, notraipot savu dārgo ziloņkaula krāsas kāzu kleitu un vizošo smilšu paklāju, uz kura stāvu.

Džeremijs izskatās sapīcis, viņš vēro, kā mūsu neaicinātais viesis tuvojas. – Sveiki! Vai varam jums kā palīdzēt? – Viņš pastiepj roku pretī nācējam. Laikam viņš ir pieņēmis, ka Kristians ir kāds vietējais; spriežot pēc viņa ikdie nišķā apģērba, tas ir visai loģisks pieņēmums.

– Apsveicu, – Kristians saka, paspiezdamis Džeremija roku. Šī balss liek manam kuņģim sažņaugties, manos vaigos iemetas nepatīkams karstums. – Mani sauc Kristians, – viņš turpina. – Esmu ļoti labs Emīlijas draugs.

Man ļimst celgali.

Nevar taču būt, ka tas patiešām notiek. Ne jau tagad. Ne šeit.

Džeremijs paspiež Kristiana roku un skatās uz mani.